

KEEP OUI

**Η ΡΑΝΙΑ ΜΑΤΑΡ
ΞΑΝΑΒΡΙΣΚΕΙ ΤΟ ΚΟΡΙΤΣΙ ΠΟΥ ΑΦΗΣΕ
ΠΙΣΩ ΠΑΡΑΒΙΑΖΟΝΤΑΣ ΜΕ ΤΟ ΦΑΚΟ
ΤΗΣ ΤΟ ΔΩΜΑΤΙΟ-ΑΒΑΤΟ ΝΕΑΡΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ
ΛΙΓΟ ΠΡΙΝ ΕΓΚΑΤΑΛΕΙΨΟΥΝ
ΤΟ ΚΟΥΚΟΥΛΙ ΤΗΣ ΕΦΗΒΕΙΑΣ.
ΑΠΟ ΤΗ ΒΙΒΛΗ ΜΩΡΑΪΤΟΥ. ΦΩΤΟ: ΡΑΝΙΑ ΜΑΤΑΡ**

Το πρώτο σημάδι αλλαγής είναι το απαγορευτικό έξω από την πόρτα του δωματίου. Η καίρια σήμανση που τοποθετεί αυτόματα τους πάντες σε ρόλο εισβολέα ανάγει την άλλοτε παιδική κρεβατοκάμαρα σε άβατο και το πρώην ροζ κοριτσάκι, που κλειδώνεται σε αυτή, σε μπερδεμένη έφηβη. Πρόκειται για τη διαδικασία της μεταμόρφωσης που αναμένει με ανησυχία κάθε υποψιασμένος γονιός, ακόμα κι αν ζει σε δεντρόσπιτο στο τροπικό δάσος του Αμαζονίου.

Μπτέρα δύο έφηβων κοριτσιών –και δύο αγοριών επίσης στην εφηβεία–, η φωτογράφος Ράνια Ματάρ είχε αποφασίσει να αναμετρηθεί με το ορμητικό ποτάμι της αναπόφευκτης μετάβασής τους στην ενήλικη ζωή με τον ίδιο ακριβώς τρόπο που απολάμβανε την ξενοιασιά της παιδικής τους ηλικίας: παρατηρώντας τις κόρες της μέσα από το φακό της. Τότε ακόμα η Ματάρ δεν φανταζόταν ότι τρία χρόνια και εκατοντάδες διαφορετικά πορτρέτα άγνωστών της κοριτσιών αργότερα, η περιπέτεια της εφηβείας θα κατέληγε στο άλμπουμ *A Girl and Her Room*, το οποίο κυκλοφόρησε πρόσφατα από τις εκδόσεις Umbrage.

«Η μεγάλη μου κόρη Λάρα, που πριν από λίγους μήνες έκλεισε τα 18 και ήταν 14 όταν ξεκίνησε όλο αυτό, ήταν η έμπνευσή μου. Με είχε συνεπάρει η μεταμόρφωσή της από ένα αγοροκόριτσο που λάτρευε το ποδόσφαιρο σε μια όμορφη, νεαρή κοπέλα, η οποία νοιαζόταν για τους φίλους, τα ρούχα, τα μαλλιά και την εμφάνισή της και προτιμούσε να

κάθεται μόνη στο δωμάτιό της από το να χαζολογεί στο τραπέζι της κουζίνας με τα μικρότερα αδέρφια της. Αναγνώριζα τον εαυτό μου στην ηλικία της κι έτσι μου μπήκε η ιδέα να αρχίσω ένα πρότζεκτ με αυτό το θέμα. Στην αρχή τη φωτογράφιζα όταν έρχονταν οι φίλες της, ώσπου συνειδητοποίησα πως τελικά προτιμούσα να δουλέψω με κάθε κορίτσι ξεχωριστά, οπότε το πρότζεκτ άρχισε να αλλάζει σχήμα. Κατέληξα να φωτογραφίζω νεαρές γυναίκες με τις οποίες δεν είχα απολύτως καμία σχέση. Αυτή η απόφαση ξεκαθάρισε το τοπίο, με απελευθέρωσε από τυχόν προσδοκίες και προκαταλήψεις, αφού γι' αυτές τις κοπέλες δεν ήμουν η μπτέρα τους αλλά, απλά, μια επαγγελματίας φωτογράφος», λέει η Ματάρ.

ΑΝΑΜΕΣΑ ΣΕ ΔΥΟ ΚΟΣΜΟΥΣ

Η Ράνια, η οποία από το Λίβανο όπου γεννήθηκε και μεγάλωσε βρέθηκε το 1984 στις ΗΠΑ και ξεκίνησε καριέρα στην αρχιτεκτονική για να γίνει τελικά φωτογράφος, ξέρει καλά τι σημαίνει αφενός μεταβολή και αφετέρου προσαρμογή. Όπως μου εξηγεί, λίγο-πολύ αυτά ήταν τα μέσα με τα οποία προσέγγισε και κατάφερε να ξεκλειδώσει όλα αυτά τα επιφυλακτικά κορίτσια που της επέτρεψαν την είσοδο στον πιο ιδιωτικό χώρο τους, στη ζωή και στις σκέψεις τους.

«Με εμπιστεύτηκαν και μου εξέθεσαν τον εαυτό τους με χαρά. Ειλικρινά, ελπίζω ότι στο βιβλίο τις αντιμετώπισα όλες όσο πιο δίκαια μπορούσα και ότι παρουσιάζω κάτι αληθι-

ΝΤΑΝΙΕΛ, ΤΖΑΜΕΪΚΑ ΠΛΕΪΝ,
ΜΑΣΣΑΧΟΥΣΕΤΣ, ΗΠΑ, 2010
ΕΙΝΑΙ ΔΥΣΚΟΛΟ ΣΥΝΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ
ΝΑ ΕΙΣΑΙ ΕΦΗΒΟΣ. ΟΙ ΟΡΜΟΝΕΣ
ΣΟΥ ΕΙΝΑΙ ΑΝΩ-ΚΑΤΩ,
ΑΝΤΙΜΕΤΩΠΙΖΕΙΣ ΕΝΗΛΙΚΕΣ
ΚΑΤΑΣΤΑΣΕΙΣ ΧΩΡΙΣ ΝΑ ΕΙΣΑΙ
ΑΚΟΜΑ ΑΚΡΙΒΩΣ ΕΝΗΛΙΚΟΣ ΚΑΙ
ΑΠΛΩΣ ΔΕΝ ΘΕΛΕΙΣ ΝΑ ΣΟΥ
ΦΕΡΟΝΤΑΙ ΣΑΝ ΠΑΙΔΙ ΠΙΑΤΙ ΣΤΗΝ
ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΤΑ ΔΕΝ ΕΙΣΑΙ ΠΙΑ.

ΡΙΜ, ΝΤΟΧΑ, ΑΙΒΑΝΟΣ, 2010
ΤΟ ΜΥΑΛΟ ΜΟΥ ΔΕΝ ΣΤΑΜΑΤΑΕΙ
ΠΟΤΕ ΝΑ «ΜΙΛΑΕΙ». ΝΟΜΙΖΩ ΟΤΙ ΕΙΝΑΙ
ΚΑΛΥΤΕΡΑ ΝΑ ΦΑΝΤΑΖΟΜΑΙ ΤΙΣ
ΣΚΕΨΕΙΣ ΜΟΥ ΑΠΟ ΤΟ ΝΑ ΤΙΣ ΓΡΑΦΩ
ΑΛΛΑ ΣΤΟ ΤΕΛΟΣ, ΟΤΑΝ ΜΟΝΟ ΤΙΣ
ΦΑΝΤΑΖΟΜΑΣΤΕ, ΟΙ ΣΚΕΨΕΙΣ
ΞΕΘΩΡΙΑΖΟΥΝ ΣΕ ΔΕΥΤΕΡΟΛΕΠΤΑ ΕΝΩ
ΤΟ ΧΑΡΤΙ ΤΙΣ ΣΥΝΤΗΡΕΙ.

ΛΟΥΜΠΙΝΑ, ΒΗΡΥΤΟΣ, ΛΙΒΑΝΟΣ, 2010

ΕΠΙΕΛΗ ΔΙΔΑΧΤΗΚΑ ΤΗ ΘΡΗΣΚΕΙΑ ΜΟΥ ΣΤΟ ΣΧΟΛΕΙΟ ΑΠΟ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΗ ΗΛΙΚΙΑ, ΕΙΝΑΙ ΧΑΡΑΓΜΕΝΗ ΜΕΣΑ ΜΟΥ ΣΕ ΟΤΙΔΗΠΟΤΕ ΚΑΝΩ. ΜΟΛΙΣ ΕΚΛΕΙΞΑ ΤΑ 17 ΚΑΙ ΑΡΧΙΣΑ ΝΑ ΚΑΤΑΝΟΩ ΤΑ ΠΡΑΓΜΑΤΑ ΚΑΛΥΤΕΡΑ, ΣΥΝΕΙΔΗΤΟΠΟΙΗΣΑ ΟΤΙ ΤΟ ΙΣΛΑΜ ΕΙΝΑΙ ΓΙΑ ΜΕΝΑ ΤΡΟΠΟΣ ΖΩΗΣ ΚΑΙ ΔΕΝ ΥΦΙΣΤΑΤΑΙ ΓΙΑ ΝΑ ΚΑΝΕΙ ΤΗ ΖΩΗ ΜΟΥ ΔΥΣΚΟΛΗ –ΤΟ ΑΝΤΙΘΕΤΟ. ΤΩΡΑ ΠΙΑ ΝΙΩΘΩ ΑΝΕΤΑ ΜΕ ΤΟ ΠΟΙΑ ΕΙΜΑΙ ΚΑΙ Η ΜΑΝΤΙΛΙΑ ΜΟΥ ΕΙΝΑΙ Η ΚΑΘΑΡΗ ΑΠΟΔΕΙΞΗ ΠΩΣ ΕΙΜΑΙ ΜΟΥΣΟΥΛΜΑΝΑ. ΕΧΕΙ ΓΙΝΕΙ ΜΕΡΟΣ ΤΟΥ ΕΑΥΤΟΥ ΜΟΥ ΚΑΙ ΤΟ ΛΑΤΡΕΥΩ ΣΤΟ 99,99% ΤΩΝ ΠΕΡΙΠΤΩΣΕΩΝ.

ΚΑΡΛΑ, ΚΕΜΠΡΙΤΖ, ΜΑΣΑΧΟΥΣΕΤΤ, ΗΠΑ, 2011

ΕΧΩ ΑΛΗΘΙΝΟ ΠΑΘΟΣ ΓΙΑ ΤΗ ΜΟΔΑ. ΤΑ VINTAGE ΡΟΥΧΑ ΜΕ ΕΜΠΝΕΟΥΝ ΙΔΙΑΙΤΕΡΑ ΕΠΙΕΛΗ ΑΥΤΑ ΤΑ ΥΦΑΣΜΑΤΑ ΚΡΥΒΟΥΝ ΑΓΝΩΣΤΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΓΙΑ ΤΑ ΚΟΡΜΙΑ ΠΟΥ ΚΑΛΥΠΤΑΝ ΣΤΟ ΠΑΡΕΛΘΟΝ ΚΑΙ ΜΟΥ ΑΡΕΣΕΙ ΠΟΛΥ ΝΑ ΦΑΝΤΑΖΟΜΑΙ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΚΟΡΙΤΣΙΩΝ ΠΟΥ ΑΓΑΠΗΣΑΝ ΑΥΤΑ ΤΑ ΦΟΡΕΜΑΤΑ ΠΡΙΝ ΑΠΟ ΜΕΝΑ. ΟΤΑΝ ΣΚΕΦΤΟΜΑΙ ΤΑ ΧΡΟΝΙΑ ΤΗΣ ΕΦΗΒΕΙΑΣ ΜΟΥ ΖΑΡΩΝΩ ΑΠΟ ΑΠΟΛΟΧΗ, ΥΠΑΡΧΕΙ ΤΟΣΟ ΜΕΓΑΛΟ ΔΡΑΜΑ ΠΟΥ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΒΙΩΣΕΙΣ ΟΤΑΝ ΜΕΓΑΛΩΝΕΙΣ. ΤΩΡΑ ΠΙΑ ΕΧΩ ΑΡΧΙΣΕΙ ΝΑ ΓΙΝΟΜΑΙ ΠΟΛΥ ΠΙΟ ΚΥΝΙΚΗ ΚΑΙ ΛΙΓΟΤΕΡΟ ΓΛΥΚΑΝΑΛΛΗ. ΑΚΟΜΑ ΟΝΕΙΡΟΠΟΛΩ ΠΟΛΥ ΑΛΛΑ ΓΙΑ ΔΙΑΦΟΡΕΤΙΚΑ ΠΡΑΓΜΑΤΑ.

ΣΑΝΟΝ, ΒΟΣΤΟΝΗ,
ΜΑΣΑΧΟΥΣΕΤΗ, ΗΠΑ, 2010
ΩΣ ΕΦΗΒΗ ΕΙΜΑΙ ΣΙΓΟΥΡΑ ΚΑΚΟΣ
ΜΠΕΛΛΑΣ. ΕΙΝΑΙ ΒΑΣΑΝΙΣΤΙΚΟ ΝΑ
ΠΟΘΩ ΤΟΣΟ ΤΗΝ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ ΚΑΙ ΝΑ
ΜΗΝ ΕΙΜΑΙ ΑΡΚΕΤΑ ΜΕΓΑΛΗ ΓΙΑ ΝΑ
ΜΠΩΡΩ ΝΑ ΕΙΜΑΙ ΑΝΕΞΑΡΤΗΤΗ.
ΕΤΣΙ ΕΠΙΠΑΣΤΑΤΩ ΣΥΧΝΑ ΓΙΑ ΝΑ
ΞΕΚΑΘΑΡΙΣΩ ΣΤΟΥΣ ΓΟΝΕΙΣ ΜΟΥ
ΟΤΙ ΔΕΝ ΠΡΟΚΕΙΤΑΙ ΝΑ ΤΟΥΣ
ΑΦΗΣΩ ΝΑ ΜΕ ΕΜΠΟΔΙΣΟΥΝ ΝΑ
ΓΙΝΩ ΑΥΤΟ ΠΟΥ ΘΕΛΩ.

ΑΝΝΑ Φ., ΓΟΥΙΝΤΣΕΣΤΕΡ, ΜΑΣΑΧΟΥΣΕΤΗ, ΗΠΑ, 2009
ΤΟ ΔΩΜΑΤΙΟ ΜΟΥ ΗΤΑΝ ΠΙΑΝΤΑ ΕΝΑΣ ΤΟΠΟΣ
ΑΝΕΞΑΡΤΗΤΟΣ ΑΠΟ ΤΟΝ ΥΠΟΛΟΙΠΟ ΚΟΣΜΟ,
ΓΕΩΓΡΑΦΙΚΑ, ΚΑΙ ΓΙΑ ΕΝΑ ΜΠΕΡΔΕΜΕΝΟ ΔΙΑΣΤΗΜΑ
ΕΙΧΕ ΑΛΛΗ ΠΟΡΕΙΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΥΠΟΛΟΙΠΗ ΖΩΗ ΜΟΥ
ΚΑΙ ΔΗΜΙΟΥΡΓΟΥΣΕ ΜΙΑ ΧΤΙΣΜΕΝΗ ΜΗΤΡΑ ΟΠΟΥ
ΗΜΟΥΝ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΟ Ο ΕΑΥΤΟΣ ΜΟΥ.

ΚΡΙΣΤΙΑ, ΡΑΜΠΠΙΑ, ΛΙΒΑΝΟΣ, 2010
 ΉΤΑΝ ΔΥΣΚΟΛΟ ΓΙΑ ΜΕΝΑ ΝΑ ΕΙΜΑΙ Ο
 ΕΑΥΤΟΣ ΜΟΥ ΩΣ ΕΦΗΒΗ ΣΤΟ ΛΙΒΑΝΟ
 ΓΙΑΤΙ ΜΟΥ ΑΡΕΣΟΥΝ ΤΑ ΠΑΡΤΙ ΚΑΙ Η
 ΔΙΑΣΚΕΛΑΣΗ ΚΑΙ Ο ΚΟΣΜΟΣ ΜΕ
 ΚΑΤΕΚΡΙΝΕ ΕΠΙΕΙΔΗ ΞΕΝΥΧΤΟΥΣΑ ΚΑΙ
 ΦΟΡΟΥΣΑ ΜΙΝΙ. ΤΟ ΣΥΝΗΘΙΣΑ ΚΑΙ ΜΕ
 ΕΚΑΝΕ ΠΙΟ ΔΥΝΑΤΟ ΑΝΘΡΩΠΟ,
 ΚΑΘΩΣ ΗΘΕΛΑ ΝΑ ΠΑΡΑΜΕΙΝΩ ΟΠΩΣ
 ΕΙΜΑΙ: ΤΡΕΛΗ, ΥΠΕΡΔΡΑΣΤΗΡΙΑ ΚΑΙ
 ΠΑΝΤΑ ΕΤΟΙΜΗ ΓΙΑ ΔΙΑΣΚΕΛΑΣΗ.
 Η ΕΙΚΟΝΑ ΤΗΣ ΚΡΙΣΤΙΑ ΕΠΙΛΕΧΤΗΚΕ
 ΓΙΑ ΤΟ ΕΞΩΦΥΛΛΟ ΤΗΣ ΕΚΔΟΣΗΣ *A
 GIRL AND HER ROOM* ΤΗΣ ΡΑΝΙΑ
 ΜΑΤΑΡ (ΕΚΔ. UMBRAGE,
 UMBRAGEBOOKS.COM).

νό που τις αντιπροσωπεύει. Τους το χρωστούσα. Ήθελα να δείξω ποιες στ' αλήθεια είναι χωρίς καμία διάθεση κριτικής, επιτρέποντάς τους να είναι ο εαυτός τους. Νομίζω πως το διαισθάνθηκαν από την αρχή και γι' αυτό δέχτηκαν να συμμετάσχουν», λέει. «Τις συναντούσα σε διάφορα άσχετα μέρη και αυτοσυστηνόμουν. Αν η ιδέα τους άρεσε περνούσαμε στο επόμενο στάδιο. Σε πολλές περιπτώσεις με σύστηναν στις φίλες τους κι έτσι ο κύκλος άνοιγε. Τις περισσότερες φορές ούτε εγώ ήξερα τι θα συναντήσω μπαίνοντας στο χώρο τους. Πέρασα αρκετό χρόνο με κάθε κορίτσι, ώστε να νιώσει άνετα και να μπορέσω να δω ποια πραγματικά είναι, πώς αντιμετωπίζει τον προσωπικό χώρο της και πώς είναι οι σχέσεις της με τις συνομήλικές της».

Το εντυπωσιακό είναι πως η Ματάρ μπήκε εν ειρήνη σε περισσότερα από τριακόσια διαφορετικά εφηβικά ιερά και μάλιστα δύο ηπείρων, δύο θρησκειών και κόσμων. «Προσπάθησα να επλέξω μια ποικιλία κοριτσιών και από τις δύο κουλτούρες που με ενδιέφεραν, της Μέσης Ανατολής και την αμερικανική, όχι όμως για να υπογραμμίσω τις μεταξύ τους αντιθέσεις. Απλώς τυχαίνει να ανήκω και στις δύο αυτές πραγματικότητες, όπως και τα παιδιά μου κι ας μεγαλώνουν στις ΗΠΑ. Ο συνδυασμός και των δύο συνθέτει αυτό που είμαι και το πώς βλέπω τον κόσμο. Για μένα υπάρχουν περισσότερες ομοιότητες στους δύο κόσμους παρά διαφορές», σχολιάζει για τη λιβανέζικη και την αμερικανική κουλτούρα.

ΣΤΟ ΙΔΙΟ ΚΑΖΑΝΙ

Η ίδια η Ματάρ θυμάται το δικό της εφηβικό δωμάτιο; Αντανakλούσε τη γυναίκα στην οποία θα μεταμορφωνόταν σύντομα; «Το δωμάτιό μου ήταν και για μένα καταφύγιο. Η διακόσμησή του άλλαζε με τον καιρό. Αυτά που κολλούσα στον τοίχο στα 13 μου δεν ήταν τα ίδια στα 18 μου. Όπως εξελίσσονταν οι απόψεις και οι προτιμήσεις μου έτσι εξελίσσονταν και όσα κρέμονταν στους τοίχους. Έκτοτε έφυγα από το Λίβανο, έζησα στη φοιτητική εστία του κολεγίου Κορνέλ της Νέας Υόρκης, μετακόμισα στη Βοστώνη όπου παντρεύτηκα και απέκτησα παιδιά και

έχω πια απομακρυνθεί πολύ απ' όσα βρίσκονταν κολλημένα στους τοίχους μου τότε. Άλλωστε, στην πορεία, το δωμάτιό μου έπαψε να είναι ο ναός μου. Πιστεύω ότι φτάνει κάποτε η στιγμή που το δωμάτιο μιας γυναίκας αποκτά διαφορετική σημασία για τη ζωή της. Ίσως είναι τότε που γινόμαστε πια ενήλικες», μου απαντάει με αφοπλιστική ειλικρίνεια.

Άραγε πόσο διαφέρουν οι έφηβες της δικής της εποχής από τις σημερινές, τη ρωτάω. «Προς μεγάλη μου έκπληξη, όχι πολύ. Πίστευα πως διαφέρουν ώσπου άρχισα να δουλεύω το *A Girl and Her Room*, οπότε οι αναδρομές στη δική μου εφηβεία ήταν συχνές κι εκεί συνεδνητοποιήσα πως κι εγώ ήμουν ακριβώς έτσι και βίωνα τις ίδιες καταστάσεις. Νομίζω ότι σήμερα οι έφηβες γνωρίζουν περισσότερα απ' ό,τι η δική μου γενιά, είναι σε επικοινωνία με τον κόσμο και φοβούνται λιγότερο να εκφραστούν. Ίσως ευθύνεται γι' αυτό η ψηφιακή εποχή και η απευθείας σύνδεση με τον πλανήτη», διαπιστώνει. Η διαδικασία δημιουργίας του βιβλίου βοήθησε τη Ράνια να καταλάβει τα δικά της κορίτσια πιο βαθιά. «Πρώτα απ' όλα με έκανε πιο ανοιχτόμυαλη. Με βοήθησε να δω πόσο ευάλωτα είναι αυτά τα παιδιά ακόμα και όταν παριστάνουν πως δεν είναι. Όλα τους προσπαθούν να διαχειριστούν αυτό που τους συμβαίνει όσο καλύτερα μπορούν με βάση όσα γνωρίζουν και αυτό που γνωρίζουν καλύτερα είναι ότι μέσα στο δωμάτιό τους μπορούν απλά να είναι ο εαυτός τους». **mc**

ΡΟΚΑΪΟ, ΝΤΟΡΤΣΕΣΤΕΡ, ΜΑΣΑΧΟΥΣΕΤΣ, ΗΠΑ, 2010
 ΕΙΜΑΙ 17 ΧΡΟΝΩΝ, ΕΙΜΑΙ ΕΓΚΥΟΣ ΚΑΙ ΠΕΡΙΜΕΝΩ ΑΓΟΡΑΚΙ. ΟΙ ΓΟΝΕΙΣ ΜΟΥ ΉΤΑΝ ΠΟΛΥ ΑΝΑΣΤΑΤΟΜΕΝΟΙ ΑΡΧΙΚΑ ΑΛΛΑ ΤΩΡΑ ΜΕ ΣΤΗΡΙΖΟΥΝ ΠΑΡΑ ΠΟΛΥ. Η ΜΗΤΕΡΑ ΜΟΥ ΣΤΗΝ ΑΡΧΗ ΔΥΣΚΟΛΕΥΟΤΑΝ ΠΟΛΥ ΝΑ ΑΓΙΤΕΙ ΤΗΝ ΚΟΙΛΙΑ ΜΟΥ.

